

ირინე იაკობიძე

ადამიანის მენტალური მოღვაწეობის აღნიშვნელი ლექსიკა “ვეფხისტყაოსანში“

გარემომცველი სამყაროს აღქმას, შეფასებასა და შეგრძნებას ადამიანი სხვადასხვა გზით ახდენს. მისი გრძნობათა ორგანოები სწორედ ამ ნიშნის მიხედვითაა დახარისხებული: ხედვა, სმენა, ყნოსვა, გემო, შეხება. ყველა ეს გრძნობა გარემოსკენ ინფორმაციის მისაღებად არის მიმართული. მეცნიერებისათვის უდავოა ის ფაქტი, რომ სწორედ ამ “არხებით“ მიღის სამყაროს შესახებ ინფორმაცია ცენტრალურ ნერვულ სისტემამდე, რომელიც შემდგომ ამ ინფორმაციას ახარისხებს და შეიმეცნებს სხვადასხვა სიღრმით. სწორედ ამიტომაც, რომ გონებას შეუძლია ესმოდეს, ხვდებოდეს, ჰვრეტდეს და განიცდიდეს გარემოდან მიღებულ სხვადასხვა იმპულსს (მარტივსაც და რთულსაც). უკვე ანტიკურ სამყაროში იცნობდნენ ამ გრძნობათა ორგანოებს (არისტოტელე) და ამ დროიდან მოყოლებული მათი თავისებურებების შესწავლას ესწრაფოდნენ.

იოანე დამასკელი (675-749) აღნიშნავს: “გრძნობა არის სულის ძალა, ნივთთა აღმქმელი ანუ მცნობი, ხოლო გრძნობის ორგანოები არის ის ორგანოები ანუ ნაწილები, რომელთა მიერაც შევიგრძნობთ. გრძნობადია ის, რაც გრძნობას ექვემდებარება, მგრძნობელი კი არის ცხოველი, რომელსაც აქვს გრძნობა. გრძნობა არის ხუთი. მსგავსადვე, გრძნობის ორგანოც ხუთია. თავად ის ფაქტი, რომ გრძნობა გონებისკენ მიმავალი შემეცნებითი გზაა, ქართულმა ენამაც ასახა. უნდა აღინიშნოს, რომ ყველა კულტურას ამ თვალსაზრისით საერთოც ბევრი აქვს და განმასხვავებელიც (მაგალითად, რუსულში “სუნი ესმით“ слышу запах)“.

ქართული ენის ლექსიკაში მკაფიოდ ჩნდება ადამიანის გრძნობათა ორგანოების მეშვეობით მიღებული ინფორმაციის მენტალური “გადამუშავების“ საშუალებათა და ფორმათა შესახებ არსებული უძველესი ცოდნა.¹⁹

¹⁹ წმინდა იოანე დამასკელი, მართმადიდებელი სარწმუნოების ზედმიწევნითი გადმოცემა (თავი ოცდამეთორმეტე. გრძნობის შესახებ): www.orthodoxy.ge/gvtismetkveleba/damaskeli/32.htm :

პირველი გრძნობაა მხედველობა, ხოლო მხედველობის გრძნობითი ორგანოებია, ერთი მხრივ, ტვინისაგან გამომავალი ნერვები, მეორე მხრივ კი თვალები. ხედვა, პირველ რიგში, შეიგრძნობს ფერს, ფერთან ერთად კი იგი ცნობს ფერის მქონე სხეულსაც, მის სიდიდეს, აღნაგობას, ადგილს, სადაც ის არის, მანძილს, რაც მათ შორისაა,

ჩვენ ამ საკითხს, შეძლებისდაგვარად, ქართული ლექსიკის (ლექსიკა-ფრაზეოლოგიის) განვითარების მთელ სივრცეზე ვაკვირდებით, მაგრამ ამჯერად გვინდა შევჩერდეთ “ვეფხისტყაოსანზე“, როგორც ფილოსოფიური აზროვნების საუკეთესო ნიმუშზე, რომელშიც იმთავითვე იყო მოსალოდნელი შესამეცნებელი ობიექტის მიმართ მრავალფეროვანი მიდგომა. პოემაში “გ/გონ —“ ძირზე აგებული ლექსიკის ფორმოზრები და სემანტიკური მრავალფეროვნება საშუალებას გვაძლევს დავინახოთ ამ ლექსიკის დიაპაზონი და ლექსიკოგრაფიული პოტენციალი.

პირველი, რაც უნდა აღინიშნოს გონების სემანტიკური ველის ლექსიკის მიმართ ისაა, რომ “ვეფხისტყაოსანში“ მკვეთრადაა გამოჩენილი ადამიანის შემეცნებითი აქტივობის სამი უძირითადესი წყარო: სული, გული და გონი, თუმცა ასევე მკვეთრადაა ხაზგასმული ამ სამი ფენომენის შინაგანი კავშირი:

მის რაოდენობას, მოძრაობას და უძრაობას, სიმქიქესა და სიგლუვეს, თანაბრობას და უთანაბრობას, სიბასრეს და სიბლავვეს, აგრეთვე მის შემეყარებას, -წყლიანია იგი თუ მიწოვანი. (ესე იგი ნოტიოა იგი თუ მშრალი). მეორე გრძნობა არის სმენა, რაც შეიგრძნობს ხმას და ხაურს, ცნობს მათ სიმკვეთრესა და სიყრუეს, სიღბოსა და სიუხემეს, აგრეთვე მათ სიდიდეს - მესამე გრძნობაა ყნოსვა, რაც ხდება ნესტოების მეშვეობით, რომლებიც სუნს ტვინისკენ გზავნიან ...მეოთხე გრძნობა არის გემო, რაც აღიქვამს ანუ შეიგრძნობს სითხეებს. რისი ორგანოცაა ენა, განსაკუთრებით ენის წვერი და აგრეთვე ზედა ნაწილი, რასაც ზოგიერთები სსასს უწოდებენ. მეხუთე გრძნობა არის შეხება, რაც საერთოა ყველა ცხოველისთვის. იგი მოქმედებს ტვინისგან მთელ სხეულზე გამოძავალი ნერვების მიერ. ამიტომაც, რომ შეხების გრძნობა აქვს როგორც მთელ სხეულს, ასევე ყველა სხა გრძნობის ორგანოს. შეხებას ექვემდებარება, ის რაც გრილია ან თბილი, რბილია ან მაგარი, ბლანტია ან მყიფე, მძიმეა ან მსუბუქი. ესენი მხოლოდ შეხებით იცნობა.

მსგავსადვე, მესხიერებასთან ად აზროვნებასთან ერთად, შეხებით შეიგრძნობა ახლოს მყოფი სხეული, აგრეთვე სხეულთა რაოდენობაც, ვიდრე ორამდე თუ სამამდე, და ესეც მაშინ, თუ სხეულები მცირეა და ადვილად შემოსაწვდომი. თუმცა შეხებაზე უფრო მეტად მხედველობა აღიქვამს მათ. გვმართებს ვიცოდეთ, რომ ხედავს სწორხაზოვნად მიმართავს მზერას, ყნოსვა და სმენა კი არა მხოლოდ სწორხაზოვნადაა, არამედ ყოველმხრივი, ხოლო შეხება და გემო არც სწორხაზოვნად შეიცნობს, არც ყოველმხრივ, არამედ მხოლოდ მაშინ, როდესაც ხდება თვით იმასთან მიახლოება, რაც მათგან არის შესაცნობი.

თანამედროვე მეცნიერები ზოგჯერ დამატებით შეგრძნებებსაც გამოყოფენ: მაგალითად, ამატებენ: ა) სითბოს შეგრძნებას, ბ) ტკივილის შეგრძნებას, გ) წონწსწორობის გრძნობას, და დ) სხეულის გონებას. რაც ნიშნავს იმას, რომ ვიცით სადაა ჩვენი სხეულის ნაწილები, მიუხედავად იმისა ჩვენ მას ვხედავთ თუ ვერ ვხედავთ.

„მან მისთა მჭვრეტთა წაუღის გული, გონება და სული“...

ამას ეტყვის: „შენთვის დავსდებ გონებასა, სულსა, გულსა...“

ამ სამი შემაღვენიდან ყველა მათგანს გარემოსთან ურთიერთობა და შესამეცნებლის შეცნობა ეკისრება, მაგრამ შეცნობის ფორმა, სიღრმე და შესაცნობი ობიექტის მასშტაბები მათ სხვადასხვა აქვთ. რუსთაველის მიხედვით, იდეალური შედეგის მისაღებად ეს სამი „შემეცნებელი“ ერთმანეთს განაპირობებს:

“ლექსთა მკითხველნო, თქვენნიცა თვალი ცრემლისა მღვრელია!

გულმან, გლახ, რა ქმნას უგულოდ, თუ გული გულსა ელია?!

მოშორება და მოყვრისა გაყრა კაცისა მკლველია,

ვინცა არ იცის, არ ესმის, ესე დღე როგორ ძნელია!“

თუმცა, თუკი იმ სინტაგმებს დავაკვირდებით, რომელშიც ეს სამი ფუძე (გული, გონება და სული) დასტურდება, ვნახავთ, რომ ეს ლექსები უაღრესად მრავალმნიშვნელობიანია და თითოეული მათგანი დიდადაა დამოკიდებული კონტექსტზე.

საყურადღებოა ისეთი შემთხვევებიც, სადაც სხვა სამეულია მოხსენიებული: “გული, ცნობა და გონება“, როგორც ვხედავთ, ამ სამეულში “სულს“, როგორც უფრო მაღალსა და გაცილებით დამოუკიდებელ ფენომენს ჩაენაცვლა “ცნობა“, რომელზედაც შეიძლება გავლენას ახდენდნენ გული და გონება.

“გული, ცნობა და გონება ერთმანერთზედა ჰკილიან:

რა გული წავა, იგიცა წავლენ და მისკენ მილიან...“

“ცნობა“ გონიერების ლექსიკის სემანტიკური ველის წევრია. ცხადია, არც ეს ლექსებია “ერთმნიშვნელობიანი“ ვეფხისტყაოსანში“ და მისი ცოდნასთან დაკავშირებული ამოსავლის მიუხედავად უფრო ერთჯერად, მარტივ, ვიწრო მენტალურ მოქმედებას უკავშირდება, რაც დასტურდება ქვემოთ მოყვანილი მაგალითებით:

“თუ არ შმაგი ხარ, დამეხსენ; შმაგი ხარ, მოდი ცნობასა!“

“ქალსა შევხედენ, ლახვარი მეცა ცნობასა და გულსა.“

“ასმათმან წყალი დაასხა, ცნობად მოვიდა ტარია...“

“სამსა დღესა დარბაზს ვიყავ, არ ცოცხალი, არცა მკვდარი;

მერმე ცნობა მომივიდა, მივჰხვდი რასმე მიუხვდარი;“

“ადგა, მითხრა: «თქვენს კრძალვასა ჩემგან ცნობა უბნევია...“

“პირველ გაჭრისა პირება, მერმე დაწყნარდეს ცნობანი;...“

“საწოლს შემოვე, შემექმნა ცნობა მართ ვითა რეტისა.“

“აწ კვლაცა ცნობა ამბისა მას ჩემგან უბრძანებია.“

ავთანდილს უთხრა: ისმენდი, ცნობა მიც თუცა ხელისა...“

“იაგუნდნი ქარვის-ფერნი, სიტყვა-ბრძენნი, ცნობა-შმაგნი;...“

მე თვით კაცად აღარ ვარ ვარ, აღარა მიც თავსა ცნობა;“

“ვით იტყვიან, ვით აქებენ? ცან, ცნობანი მიაფერენ.“

“ბრძენი! ვინ ბრძენი, რა ბრძენი! ხელი ვითა იქმს ბრძნობასა!

ეგ საუბარი მაშინ ხამს, თუცაღა ვიყო ცნობასა;“

“ამა საქმესა ვერ-ცნობა, - თქვა, - ჩემი სიტუნწე არსა.“

“ხელ-აღბურობით ღმერთსა ჰმადლობს ცნობა-სრული, არა მთრვალი.“

“უცხოურად ეუბნების, მათ ვერა ქმნეს მათი ცნობა,

არ ესმოდა ინდოური, არაბულად ყვეს უბნობა.“

ჩვეულებრივ, სემანტიკური ველების მიხედვით ლექსიკის დახასიათება ხდება სხვადასხვა რაკურსით: ლექსიკურით, ცნებითით, ენობრივით, სემანტიკურით, სინტაქსურით, ფუნქციურ-სემანტიკურით, ლინგვისტურით; და ყველა შემთხვევაში ველი განიხილება, როგორც სხვადასხვა წარმომავლობის, და ერთმანეთზე გავლენის მქონე ელემენტები, რომელთაც აქვთ საერთო სემანტიკური ნიშანი (ერთი ან რამდენიმე), ამიტომაც უფრო ხშირად იყენებენ ტერმინს “სემანტიკური ველი”.

სემანტიკური ველის ცნება და სემანტიკური ველის სტრუქტურის დადგენა უკავშირდება მეოცე საუკუნის თვალსაჩინო გერმანელ ფილოლოგს იოსტ ტირის, რომელმაც პირველმა გამოთქვა აზრი, რომ მთელი ლექსიკა იყოფა ველებად, რომლებიც გარკვეული წესრიგის შემცველ ერთიანობაშია, რადგან ნებისმიერ სიტყვას ასოციაციურად უკავშირდება მსგავსი ან საწინააღმდეგო მნიშვნელობის სხვა სიტყვა (სიტყვები), რომელთაც საკუთარი ასოციაციური ბმულები გააჩნიათ და ა.შ. დროთა განმავლობაში ყოველი ველი განიცდის ცვლილებას, მრავალმნიშვნელობიანი სიტყვები კი ერთსა და იმავე დროს სხვადასხვა ველში შეიძლება შედიოდნენ. ეს ქსელი ძალიან რთულია, მაგრამ ამასთანავე, როგორც აღვნიშნეთ, თავისებურად მოწესრიგებულია. ამიტომაცაა, რომ ენაში, მეტადრე ლექსიკურ ფონდში, მიმდინარე ცვლილებები, ინტენსიურობის მიუხედავად, მთლიანი პარადიგმის მოშლას ვერ ახერხებენ. სწორედ ამ ლოგიკით ამტკიცებდა ტირირი, რომ სემანტიკური ველის გარეთ სიტყვას საერთოდ არ შეიძლება ჰქონდეს მნიშვნელობა.

სემანტიკური ველის ცნებას ეხმიანება სამყაროს ენობრივი სურათის ცნებაც, რომელიც ჰუმბოლდტის ენის შინაგანი ფორმის თეორიაზე ამოიზარდა და ენის ეთნოსური შინაარსის კონცეფციად განვითარდა ლ. ვაისგერბერის ნააზრევში. აისგერბერი წერდა, რომ ენა ადამიანს საშუალებას აძლევს, მთელი თავისი გამოცდილება გააერთიანოს სამყაროს ენობრივ სურათში და დაივიწყოს, როგორ აღიქვამდა გარემოს ენის ღრმად შესწავლამდე (В. П. Даниленко).

„გონ“-ძირიანი ლექსემები სხვადასხვაგვარად შეიძლება დავაჯგუფოთ, თუმცა საერთო სემანტიკური ველიდან ისინი არასოდეს გამოვლენ; როგორც უკვე აღვნიშნეთ, საერთო ნიშანი, ანუ თუნდაც ერთი საერთო მახასიათებელი, მათ მუდმივად ერთ სივრცეში დატოვებს.

კონკრეტულ შემთხვევაში ჩვენ საერთო მახასიათებლად ერთი მხრივ ძირი გვაქვს, მეორე მხრივ კი მენტალურ მოქმედებასთან მუდმივი კავშირი, თუმცა, ცხადია, ძირს ფორმანტები ხშირად უცვლიან ფორმალურ იერსახესა და გრამატიკულ ყალიბს, ხოლო სინტაგმატური ან ტექსტობრივი გარემო

შინაარსობრივსა და კონოტაციურ ვარიაციულობას ანიჭებს ამ ერთსა და იმავე ძირზე დაფუძნებულ ფორმებს:

გონების სემანტიკურ-კონოტაციური ქვეჯგუფები:

1. დამოკიდებულება თვით გონების მიმართ; გონების მდგომარეობის შეფასება:

თავსა ვუთხარ: “ნუ მოგიცავ, გონებაო მრავალ-გვარო!”

“ესე კაცნი გამეგზავნენს, გონებასა გავეშმაგე.”

“იგი ვნახე, დავებნივე, გონებანი გამიშმაგნა.”

“ენა, გონება, დათმობა, მძლეთა მებრძოლთა მძლეობა.”

“ამას იგონებს ტირილით გონება-შეიწრებული.”

“ხამს, თუ კაცმან გონიერმან ძნელი საქმე გამოაგოს,

არ სიწყნარე გონებისა მოიძულოს, მოიძაგოს.”

“ვინ უნახავ ქმნის გონება ყოველთა კაცთა მნახისა.”

“და დაბნეულნი მივეცენით გონებასა ჩვენსა მსჯელსა.”

2. ფიქრი, აზროვნება:

“თქვეს, თუ: “მეფე- ცუდსა რასმე გონებასა ჩავარდნილა

სხვაგან ქრის მისი გონება, მისმან თავისა წონამან!”

3. გახსენება, მოგონება, ხსოვნა:

“თავის-წინა იგონებდეს, ნიადაგმცა ჰქონდა ხალვა“

4. ვარაუდი, წარმოსახვა, შეუმოწმებელი ფაქტის მიმართ დამოკიდებულება:

“და ეგონა, თუ: დაბრუნდაო პირი ვარდი, ბროლ-ბაკმული.”

“ბედითი ბნედა, სიკვდილი რა მიჯნურობა გგონია?”

“ზანგმან უთხრა: “ვინ გგონივარ, ანუ აგრე რად დაჰბნდები.”

5. მოსმენილი, სხვისგან ინფორმაციით მიღებული (ან ვერმიღებული):

ესეცა ვუთხარ: “ამბავი ჩემი არ გაგეგონების“

როდესაც გაგონება მოსმენასთან არის დაკავშირებული,

როდესაც გაგონება შეგნება, მიხვედრაა:

“საღმრთო, საღმრთოდ გასაგონი, მსმენელთათვის დიდი მარგი..“

“არცა დააგდო ტირილი, არცა რა გაიგონა მან...”

“მიჯნურისა შებრალება ხამს, ესეცა გაიგონე.”

6. მოლოდინი:

“ხვალ გაყრისა გონებამან სხვა მიჰმატა ჭირსა ჭირი.”

7. შეგონებით- დამოდღვრით, დარიგებით ინფორმაციის მიწოდება:

“ქალმან კვლა ჰკადრა: “გაგსაჯე მეტითა შეგონებითა

“და ამან წიგნმან გაგაგონოს, ჩემთვის რაცა უქმნეია“

“ციხოვანთა გავეუგზავნო, საუბარი გამიგონე..“

“ჩემნი გულისა მდებელნი და ჩემნი შემაგონანი.”

“ვუთხარ: “დადეგ, გამაგონე, შენი საქმე მეცა მინა!“

“ასი გმართებს გაგონება, არ გეყოფის, არ, ერთხელი;

“მესმა თქვენი ნაუბარი, გავიგონე, რაცა ჰბრძანე!

(გავიგონე-გავიგე, მივხვდი)

“გაიგონენ ჭირნი ჩემნი, მკურნე, რაცა მეკურნების.“

8. შეტყობა, ამბის გაგება:

რა გაიგონა, შესთვალა პასუხი არ-ნაგრძელები:

“შენ თუ უშმაგო მგონიხარ, ვარმცა ურია მე ლევი!”

მაგრა საქმე ქაჯეთისა გამაგონე უფრო მრთელად...”

9. შეგნებით გაგება, ჩაწვდომა:

“რად არ მუნვე გაიგონე, რად ხარ შმაგი აგეთიო?!”

“გაიგონენ ჭირნი ჩემნი, მკურნე, რაცა მეკურნების.”

“მან გაუგონოს, რაცა თქვას, არ ცუდად წაუხდებოდეს...”

“რა გათენდა, კვლა დაიწყეს საუბარნი სიტყვა-ხშირნი;

ერთმანერთსა გაუგონეს ფიცნი პირველ დანაპირნი.”

“თუ რა გესმის, გაიგონე, ესე კმარის სწავლა სწავლად;“

მოცემულ მაგალითებზე დაკვირვებით გამოიკვეთა „გონ“ ძირის შემცველი ფუძეების მთავარი და მეორეხარისხოვანი სემანტიკური ველები. ამ ეტაპზე ჩვენ შევეცადეთ პროცენტულად შეგვეჩერებინა მხოლოდ რამდენიმე მსხვილი ჯგუფი, და შედეგად მივიღეთ შემდეგი სურათი:

1. “გონება” -- ფიქრის, აზროვნების მნიშვნელობით პოემაში გვხვდება -52%.

2. როდესაც გაგონება მოსმენასთან არის დაკავშირებული, როდესაც გაგონება შეგნება, მიხვედრაა- 34%

3. “გონიერი” - ჭკვიანის მნიშვნელობით -14% (არის სხვა მნიშვნელობებიც).

„ვეფხისტყაოსანში“ „გონ“ ძირის ფორმობრივი ვარიაციებიდან განსაკუთრებით იკვეთება:

გონება, გასაგონი, ჰგონია, იგონებდეს, მეგონების, გამიგონია, ნუ მეგონეს, მოიგონენ, გიგონებდე, საგონებლად, გონებანი, ეგონა, ვეგონე, მეგონებოდის, გონებო, შემაგონანი, არ გამეგონების, გასაგონსა, გაგეგონების, მომიგონებენ, მგონიხარ, მომეგონა, გაუგონოს, გავიგონე, გამაგონე, გგონივარ, გააგონეს, გაგაგონო, ეგონების, იგონებდა, გონიერი, მგონებელი, მგონებელად, გაგონებასა, გონიერსა, გაგონებული, მოგონებით.

როგორც კვლევა აჩვენებს, ყოველი ეს ფორმა ცალკე იკეთებს ამავე ძირისა და სხვა ძირის საფუძველზე აგებულ სემანტიკურ ქვეჯგუფებს, რომელთა კვლევა დიდად წაადგება არა მხოლოდ ქათული ლექსიკის შესწავლის, არამედ ელექტრონული ბაზებისათვის სიტყვათა ზედმიწევნითი განმარტებების მიწოდების აქტუალურ საქმეს.

დამოწმებული ლიტერატურა:

- გამყრელიძე... 2003:** გამყრელიძე თ., კიკნაძე ზ., შადური ი., შენგელაია ნ. თეორიული ენათმეცნიერების კურსი. თბ., 2003;
- იოანე დამასკელი --** მართლმადიდებელი სარწმუნოების ზედმიწევნითი გადმოცემა (თავი ოცდამეთორმეტე. გრძნობის შესახებ) <https://cutt.ly/wefuPgb> (დამოწმებულია:12.11.2018)
- მირზიკაშვილი: მირზიკაშვილი ქ.** მოსმენა-აღქმის აღმნიშვნელი ლექსიკა ქართულში “სპეკალის“ მერვე ნომერი, ქართველოლოგია;
- სულხან-საბა, 1993:** სულხან-საბა, ლექსიკონი ქართული, 1993;
- ფოჩხუა, 1966:** სიტყვათწარმოება ლექსიკოლოგია, იბერიულ-კავკასიური ენათმეცნიერება, ტომი XV, თბილისი, 1966
- ფოჩხუა, 1974:** ქართული ენის ლექსიკოგრაფია, თბილისი, 1974;
- ფოჩხუა, 1987:** ფოჩხუა ბ. თანამედროვე ქართული ენის იდეოგრაფიული ლექსიკონი, თბილისი გამომცემლობა „მეცნიერება“ 1987;
- ჩიქობავა, 1942:** ჩიქობავა არნ. სახელის ფუძის უძველესი აგებულება ქართველურ ენებში, თბილისი, 1942;
- Вайсгербер Л. 1993 - Родной язык и формирование духа. М., 1993.
- Вежбицка А. 1993 - Семантика, культура и познание: общечеловеческие понятия в культуроспецифичных контекстах Thesis. - Вып. 3. - москва. с. 185-206;
- Даниленко Валерий Петрович, Языковая картина мира в концепции Л. Вайсгербера, <http://slovo.isu.ru/danilenko/articles/vaiskart.htm> (დამოწმებულია:10.11.2018)

Irine Iakobidze

Lexis denoting mental performance in the Knight in the Panther's Skin

The Knight in the Panther's Skin by Shota Rustaveli is the best example of philosophical thinking that demonstrates multiple approaches towards the object under study. From this viewpoint, the poem by Rustaveli provides us with significant material on semantics of **g/gon-**stem lexical forms.

Our discussion is based on outlining certain semantic groups of the abovementioned lexical units. Besides, we will refer to human means of world perception. According to Humboldt, the theme of semantic fields correlates with the notion of linguistic image of the universe.

The 'gon' stem lexemes can be grouped in various ways. However, they will never be excluded from common semantic fields as long as even one common characteristic leaves them in a single space.

We regard that this type of research will contribute to the study of the Georgina lexis as well as the word definition for electronic bases.